

Lindt
&
Sprüngli

LISA GRAF

Lindt
&
Sprüngli

Két rivális,
egy álom

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Lisa Graf: *Lindt & Sprüngli. Zwei Rivalen, ein Traum*
First published in 2025 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Ez egy történelmi regény, amely a Lindt & Sprüngli cég történetén alapul. Azonban számos valós esemény és szereplő megváltoztatott formában szerepel a műben, így a tények és a fikció elválaszthatatlan művészi egységet alkotnak. Nem áll fenn együttműködés a Lindt & Sprüngli céggel, így semmiféle licenckapcsolat nem keletkezett. A cégnév használata kizárólag a leíró jellegből adódik, és nem a márka azonosítását szolgálja.

Fordította
Molnár E. Eszter

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Bürosüd
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636- 954-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Penguin Verlag 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Molnár E. Eszter 2026
Borítófotók © Abigail Miles / Arcangel,
Ildiko Neer / Trevillion Images

BERN

1863

Rudolf Lindt

– Rudolf! – szólította a dada.

Rudolf egy pillanatra odafordult, és intett neki.

Caroline a fiú két húgával, Annával és Emmával az árusító-pultnál állt, épp ott, ahol azok az undorító muskátlik virítottak húsos, zöld leveleikkel, melyek olyan szőrös tapintásúak voltak, akár egy macska tappancsai. A dada a szemével a fiút kereste, odaintett neki, és hívta, hogy csatlakozzon hozzájuk. Rudolf azonban a fejét rázta. Gyűlölte a muskátlikat. Az lehet, hogy polgárházak balkonjain és verandáin szépen mutatnak ezek a piros virágok, de ha egyszer büdösek! Rudolf emiatt nem rokonszenvezett velük. Az a virág, aminek nincs finom illata, ami rossz szagú, az olyan, mint a nap, ami nem ad meleget, vagy a fű, ami úgy böködi a mezítlás ember lábát, mintha a tarlón járna.

– Maradj ott! – kiáltott rá Caroline.

Anna, a két húga közül az idősebb rosszállóan összepréselte az ajkát. Bár fiatalabb volt Rudolfnál, úgy viselkedett, mintha a dadája lenne, szimatolgatott utána, és egyre-másra beárulta őt a szüleiknél. A négyéves Emma szorosán a nővéréhez simult, és mint valami árnyék, úgy követte.

Rudolf felemelte a kezét, hogy jelezze, hallotta, amit Caroline mondott, és megállt. A tekintetét végigjáratta a heti vásár területén. Úgy tűnt, minden mozgásban van. Az árusok a standjaik mögött járkáltak látványosan gesztikulálva, hangosan dicsérték a portékájukat, vagy civódtak a vevőkkel, akik arra panaszkodtak, hogy nem elég friss a zöldség, vagy már is rothadt szaga van a krumplinak. Mindez a portéka áráról szólt, ennyit már Rudolf is felfogott, mivel néhány oda-vissza szurkálódás után legtöbbször alkudni kezdtek.

– Négyet adok a földialmáért – mondta a fekete nemezkalapos férfi.

– Négyet? Te tréfálsz! Legalább hat jár érte.

A férfi kissé megemelte a kalapját, és megvakarta a jobb fülét. Azután a fejét rázva továbbment.

– Álljon csak meg! – kiáltott utána az árus. – Akkor legyen öt, és azzal rendben is vagyunk.

A vásárló megállt, újból megvakarta a fejét, majd bólintott, és visszament.

Rudolf már meg is feledkezett Carolinéről meg a hűgairól, és pár lépéssel kijebb ment a Marktgasséra, ahol csak úgy nyüzsögtek az emberek, a lovak és a szekerek. A környékbeli zöldségkereskedők közvetlenül a kocsiról árulták a portékájukat. A tojásos asszony egy háromlábú sámlin ült, és egy jókora kerek kosarat egyensúlyozott az ölében. Egy virágáruslány kopott kendőt terített a földre, arra tette ki az ibolyacsokrait. Nem sokkal, talán két-három évvel lehetett idősebb Rudolfnál, és amikor mosolygott, elővillantak hófehér fogai. Rudolf visszamosolygott, de az ajkát nem nyitotta szét, mivel a felső két metszőfoga még mindig nem nőtt ki, bár a nyáron már betöltötte a nyolcat. Örömet átugrotta volna a következő egy-két évet, hogy ő is olyan idős legyen, mint a virágárus-

lány. Leginkább annak örült volna, ha neki is ilyen szép fogai lettek volna.

– Vigyáznál egy kicsit a virágaimra? – szólította meg a lány.

– Mindjárt visszajövök.

Még mielőtt Rudolf válaszolhatott volna, a kislány már oda is szaladt a vadászkúthoz, előhúzott egy korsót a köténye alól, és megtöltötte. Letette a korsót, és a száját közvetlenül a vízszugárhoz tartotta. Olyan egyenletesen nyelte a vizet, hogy látszott, már gyakran ivott így a kútról. Miután eleget ivott, a kézfejjével megtörölte a száját, és visszatért a teli korsóval. Elvigyorodott, és közben megint kivillantotta csodásan fehér, ép fogsorát. Akár köszönetet is mondhatott volna, de nem tette.

Vele átellenben egy Tessin* kantonból érkezett zöldségkereskedő standja állt. Az árus nyakában piros kendő virított, ceruzavékony bajsza úgy nézett ki, mintha odafestették volna. Kézikocsiján halmokban uborka állt. Egyik oldalon a zöldek, a másik oldalon pedig a vastagabb, sötétlilák, amelyeneket Rudolf azelőtt még sosem látott.

– *Buongiorno!*** – köszöntötte a kereskedő. – *Bellissime zucchine**** – mondta, és a zöld uborkafélékre mutatott. A lila héjúakat *melanzanének***** nevezte. Megfogott egy bögre nagyságú, sárga uborkavirágot, a körmével lecsípte a gyümölcsről, és Rudolfnak nyújtotta. – *Bellissima fiore di zucca****** – tette hozzá, és a virágot a kezébe nyomta.

* A Ticino Köztársaság és Kanton, németül Tessin, Svájc legdélibb kantonja.

** Jó napot!

*** Gyönyörű cukkini.

**** Padlizsánnak.

***** Gyönyörű uborkavirág.

Rudolf megköszönte, és azonnal az apja jutott eszébe. Vajon ő látott már ilyen hatalmas uborkavirágot? Az apja patikája alig néhány lépésre, a Marktgasse túloldalán állt. Rudolf a virággal – ami akkora volt, hogy alig fért a kezébe – elindult. Túlságosan későn vette észre a ló patáinak kopogását és a közeledő szekér vasveretes kerekeinek csikorgását a macskaköves utcán. Már az orrába csapott a ló izzadságának a szaga, mire megpillantotta az állat hatalmas, mélybarna szemében tükröződő riadalmat, amint az a fejét felemelve úgy kezdett táncolni, mintha fel akarna ágaskodni. Rudolf mozdulni sem tudott, csak állt bénultan. Aztán egyszer csak azt érezte, hogy valaki megragadja a karjánál fogva, és egyetlen rántással elhúzza a ló és a nehéz kocsi útjából. Botladozása közben egy tágra nyílt barna szempárral és egy hófehér, egyenletes fogsorral teli, tátott szájjal találkozott a tekintete. A virágáruslány hajolt fölé.

– Madonna! – kiáltotta, és közben keresztet vetett.

Rudolf feltápáskodott a kövezetről, barna gyapjú nadrágjáról leporolta a koszt, és félszeg mosollyal nézett a virágáruslányra. Még mielőtt egy szót is szólhatott volna, a vállánál fogva megrázta valaki. Megfordult, és ott találta Carolinét, mögötte Annát, aki ijedtében a szája elé kapta a kezét, meg Emmát, akinek kerek arcocskáján könnyek gördültek végig.

– Mit művelsz, Rodolphe? – förmedt rá Caroline a francia akcentusával, miközben még mindig a vállánál fogva tartotta.
– Megütötted magad?

Izgalomban Rodolphe-nak szólította, ahogy egyébként csak akkor tett, ha kettesben voltak, vagy ha egy kicsit franciául beszélgetett a fiúval. A szülők nem vették szívesen, de Rudolf odavolt érte, ha franciásan ejtette a nevét.

– Ő mentett meg a lovas kocsi elől – mutatott Rudolf a virágáruslányra.

– Akkor köszönd meg neki – mondta Caroline, majd a kislány felé fordulva ezt kérdezte: – Hogy hívnak?

– Binia – válaszolta a lány.

– És hol laksz?

– Odalent – felelte, és a Zytgloggen-torony, valamint a Kramgasse irányába mutatott, ahol az óváros húzódott, le egész az Aaréig. – A Matte negyedben. Az apukám hajós.

Az enyém pedig patikus, akarta mondani Rudolf, és mi idefenn lakunk, nem messze a Marktgassén. De hisz erre ez a Binia már magától is rájöhetett, miután meglátta Carolinét, a francia svájci dadát és a fiú két hűgát, fehér blúzban, sötétkék gyapjúkardigánban. Kitalálhatta, hogy a lányok az övénél jobb házból származnak.

Rudolf kissé hivatalosan kezet nyújtott, és így szólt:

– Köszönöm, Binia. – Azután Carolinéhoz fordult: – Várjatok itt, mindjárt visszajövök!

– De kérlek, vigyázz magadra! – kiáltott utána Caroline.

Rudolf a pár lépés távolságra levő Confiserie Kuentz cukrászdához ment, és közben hamar megszámolta, hogy hány rappen van a zsebében.

– Mit adhatok? – kérdezte a csipkés főkötőt viselő, kedves eladónő, amikor sorra került.

Rudolf a csokoládé mellett döntött.

– És melyiket szeretné a fiatalúr?

– A Kohler-félét – válaszolta Rudolf.

– Jó választás – helyeselt a cukrász, aki épp akkor jött át a sütödéből az üzletbe. – Ráadásul az a márka, amit a fiatal Lindt úr rokona állít elő, nem így van?

Kuentz ismerte Rudolf apját, Lindt patikust a Marktgasséről, és valószínűleg még a nagyapját, Lindt doktort is, akinek a Hotelgassén működött a praxisa.

– Így igaz – mondta Rudolf. – Monsieur Kohler, Lausanne-ból a nagybácsikám.

– Hiszen akkor közvetlenül nála is megvehetnéd a csokoládét.

– De nekem most azonnal van rá szükségem – mondta Rudolf. – Ajándék lesz.

– Akkor viszont szépen becsomagoljuk, nemde, Greth? Rudolf habozott.

– Egyszerű papírba is elég lesz – döntött.

– Semmi szalag? – kérdezte a cukrász.

– Nem, nem kell szalag.

Rudolf megpillantotta a két húgát, ahogy odakint a kirakat előtt álldogálnak, és kíváncsian lesnek befelé.

Miután kis csomagjával kilépett az üzletből, Anna rá is kérdezett:

– Mi van benne?

– Semmi közöd hozzá – felelte Rudolf, és visszaszaladt Biniához, hogy odaadja neki a csomagocskát. A megmaradt kevés rappenjével pedig egy csokor ibolyát vett a lánytól, amit aztán Carolinének adott. Amikor visszapillantott az út közepére, ahol kis híján a lovas szekér kerekei alá került, meglátta a sárga „fiore di zucchát” – megjegyezte a virág nevét –, amit a ló patái eltapostak, a kocsi kerekei pedig kilapítottak.

Binia Haab

Alighogy a fiú a dadával és a két kishúgával elment, Binia előhúzza a kis csomagot a szoknyája zsebéből. A csomagolópapír-

ból egy tábla csokoládé került elő. „Chocolat Kohler” – állt a takaros kék-fehér papíron, amibe még külön becsomagolták. Binia azt is kibontotta, a sötét csokoládét az orrához tartotta, megszimatolta, megnyalintotta, majd visszacsomagolta. Még tartogatni szerette volna a kincset, nem egyszerűen itt a sok ember közt befalni, és azután mintha mi sem történt volna, üres kézzel hazamenni. Hiszen ma valami nagyon jelentős dolog történt: megkapta élete első csokoládéját. Ki tudja, lesz-e még ilyen valaha? Azt mégsem teheti meg, hogy csak úgy megegye, mint egy darab barna kenyeret vagy egy érett almát. Szíve szerint mesélt volna róla valakinek, és a Matte-egyedbeli barátainak is megmutatta volna a kincsét. De akkor – ha tetszik, ha nem – osztoznia kellett volna velük. Azt pedig nem akarta. A csokoládé csakis az övé. Megérdemelte, mivel rajta tartotta a szemét ezen a világos szemű, finom úrfin, akinek egy fiúhoz képest már-már túlságosan is szép rajzolatú a szája. Akkor sem tévesztette szem elől, amikor az a Marktgassén az ostoba sárga virággal a kezében épp az arra poroszkáló szekér elé készült lépni. Ibolyacsokrait egyszerűen hátrahagyva, egy szempillantás alatt ott termett, és a karjánál fogva visszarántotta a fiút, mielőtt még a ló agyontaposhatta volna. Ez a fiú egy álmodozó. És mennyire igyekezett a száját csukva tartani, hogy elrejtse a foghíjait! Ez tulajdonképpen aranyos volt. Vajon viszontlátja valaha a fiút? Talán majd egyszer, véletlenül, a piacon. Bár egy városban élnek, ő lent a folyónál, a fiú a felső városban, nem is túl messze egymástól, de mégis két külön világban. Biniát az anyja küldte az ibolyacsokrokkal a piacra, de előbb jól megmos-ta az arcát és a kezét. A haját copfba fonta, hátul, a tarkóján csiga alakban feltekerte, és hajtűkkel feltűzte. Még tiszta blúzt is kellett vennie, mint vasárnap. Ennek ellenére még a csokrok felét sem sikerült eladnia. Az lehetett a baj, hogy ilyenkor ta-

vasszal az ember az erdőszélen maga is szedhet ibolyát. Ő maga mindent jól csinált, egyetlenegyszer sem túrta az orrát, nem füttyült, még csak nem is káromkodott. Binia a megmaradt csokrokat a korszóba tette. Talán a legközelebbi piacnapon még megpróbálhatja eladni. Túl sok bevételre nem tett szert. A pénzérméket a szoknya egyik zsebében tartotta, a másikban volt a kis csomag a csokoládéval. Feltekerte a kendőjét, és a nyakába kötötte. Átment a Zytgloggen-torony boltívei alatt, elhagyta az óváros egyik kútját, a Zähringerbrunnent, és végighaladt a Kramgassén, majd a Gerechtigkeitsgassén lefelé, az Aare irányába. A Nydegg-gasséról lépcsőn ment le a Matte-negyedbe. Ott viszont Binia nem hazafelé vette az irányt, hanem bebújt a Nydeggbrücke* egyik íve alá. Itt, egész közel a gleccserből fakadó, smaragdszínű folyóhoz teljesen egyedül lehetett, nem zavarta senki. Binia elhelyezkedett egy kövön, amit a homok és a folyó simára csiszolt, és kicsomagolta a csokoládét. Megint az orrához tartotta a bordázott, barna édességet, megszimatolta, megnyalta, majd egy icipici darabkát leharapott belőle. Nagyon édes volt, de nem csak a cukor miatt. Az illata nem emlékeztetett sem az ibolyára, sem más virágra, amit Binia már ismert. A kakaó enyhén kesernyés íze a cukor édességével és ezzel a szédítő illattal valami egészen szokatlanul új volt számára. Szóval ilyen a csokoládé íze! Binia még egy darabig a híd alatt üldögélt, és élvezte, ahogy egy-egy csokidarab elolvadt a nyelvén. Csak a legutolsó harapásnyit csomagolta el ismét, hogy eltegye néhány óráckára vagy napra. Azután fogta a korszóját, és elindult haza.

* Nydegg-híd.

Rudolf Lindt

Megegyeztek abban, hogy a szülők nem tudhatnak meg semmit a történekről.

– Szerencsére nem történt semmi – mondta Caroline, mielőtt beléptek volna a házba.

Rudolf tisztában volt azzal, hogy a dadának rossz a lelkiismerete, mivel a nagy muskátliválogatás közepette nem figyelt őrá. És valóban, senki nem szólt egy árva szót sem, amikor hazaértek. Még Anna és a kis Emma is tartotta a száját. Anya csak a muskátlipalántákkal foglalkozott. Tetszetek neki az élénkpiros virágok, a húsos levelek, a szagra rá sem hederített. A szobalánynak rögtön neki kellett állni cserepekbe ültetni a virágokat, és kitenni az ablakpárkányra. Az étkezőből csacsogás és kis sikkantások szűrődtek ki. A legkisebb húga, Fanny két kézzel felhúzta magát a járóka rácsain. Amikor észrevette Rudolfot, mindkét karocskáját felé nyújtotta, és kuncogott örömeiben, amikor a bátyja kivette őt a járókából. Mogyoróbarna szemével és szőke fürtjeivel Fanny nagyon szép baba volt.

Caroline a személyzettel együtt a konyhában étkezett. Amikor aztán Apa is hazaért, és a család asztalhoz ült, Anna mégiscsak elkotyogta, hogy mi történt a piacon.

– Ma Rudolfot majdnem elgázolták a Marktgassén – jelentette.

– Micsoda? – kérdezte az anyjuk. – Caroline egy szóval sem említette. És Rudolf sem – nézett a fiára.

– Nem volt olyan vészes – állította Rudolf. – Csak egy kicsit figyelmetlen voltam.

– És hol volt Caroline? – kérdezte az apja, miközben – ahogy mindig – a csészéből itta ki a levest. – Nem azért tartjuk, hogy vigyázzon rátok, ördögfiókákra?

– A muskátlistandnál volt – magyarázta Rudolf.

– Egy virágáruslány a Mattéből még időben elrántotta őt – fontoskodott a maga hat évével Anna –, különben a kocsi elgázolta, a ló pedig agyontaposta volna. Halálra taposta volna!

Rudolf sípcsonton rúgta Annát, mire a kislány felvisított, de csak folytatta.

– Aztán Kuentznél még csokoládét is vásárolt annak a szegény lánynak! – árulkodott.

– Miért pont csokoládét? – tudakolta az anyjuk.

– Miért ne? – kérdezte Rudolf. – Mindenki szereti a csokoládét, különösen a hölgyek.

– Azt hittem, egy szegény lányról volt szó, aki virágot árult a piacon, legalábbis Anna szerint, és nem valami *hölgyről* – mondta az anyja. – Valószínűleg sokkal nagyobb szüksége volna lisztre, krumplira, húsrá és tojásra. Valamire, amivel az anyja jóllakathatja a családot.

– Na jó – mondta Rudolf, és nem mutatta, milyen csalódott.

– Akkor a következő piacnapon veszek neki.

– Olyan sok pénzed van? – kérdezte az apja.

– Majd kiveszek a spórolt pénzemből.

– De nem lesz az túl sok? – akadékoskodott az anyja, a fejét rázva. – Először csokoládé, aztán még hús is?

– Hogyhogy túl sok? – kérdezte Rudolf. – Ez a Binia megmentette az életemet. Ez nem ér többet, mint az a néhány rappen a perselyemben?

– Ebben igaza van – szögezte le az apja. – És ha nem elég a pénzed, akkor menj anyádhoz vagy hozzám, és kérj kölcsön.

Rudolf győztes pillantást vetett a hűgára. Az ajkait természetesen csukva tartotta. Bár végre kinőnének azok a felső metszőfogak! Olyan megalázó ilyen foghíjasan járni-kelni a világban. Anna legalább arról megfedekezett, hogy kifecsejge, Caroline megint Rodolphe-nak szólította, mert az anyjának ez egyáltalán nem tetszett.

A perselyében már rég nem volt annyi, amennyit Rudolf gondolt. Most jutott eszébe, hogy nemrégiben Caroline születésnapjára is költött a pénzből. Az anyja szerint erre nem lett volna szükség, de Rudolf mégis szeretett volna valami szépet ajándékozni neki, mert ő volt az első dada, akit kedvelt, és mert altatónak francia dalokat énekelt neki, miközben a hűgai már az igazak álmát aludták. Azon a szép hangján egész hal-kan dalolt, vagy máskor egy-egy La Fontaine-mesét mondott. „Maître Corbeau, sur un arbre perché, tenait en son bec un fromage.”* Először franciául mondta el, majd lefordította számára a róka történetét, aki sokkal ravaszabb volt, mint a holló, és egy csellel elcsente tőle a darab sajtot.

A következő nap volt Caroline szabad délutánja. Amikor a szakácsnő ebéd után visszavonult egyet szundítani, és Rudolf a csukott ajtón át hallotta, ahogy a szobájában hortyog, beosont a kamrába. Először kenyeret tett a kosárba, arra két jókora kolbászt, a tetejére pedig egy tucat tojást, amit egyével újságpapírba csomagolt. Tett közé még néhány almát, majd egy kendővel az egészet letakarta. Nem akarta, hogy

* „Holló mester egy fán ült odafent, s csőrében egy szép sajtdarab volt.”

a személyzet vagy odakint az utcán bárki felnőtt megállítsa, és a kosár tartalmáról kérdezősködjön.

Rudolf nem is emlékezett arra, mikor járt utoljára a Mat-tében, abban a negyedben, odalent az Aare kanyarulatában, ahol a lakóházak egyáltalán nem voltak olyan fényűzőek, mint náluk, a felső városban. Talán akkor, mikor az apja egy mesterembert keresett fel, vagy sürgős patikaszereket hozott el a hajósoktól, akik azt lehozták az Aarén. Vagy tán nem is az apjával ment oda, hanem csak a patikából egy segéd vitte magával. Amennyire Rudolf tudta, a *mättele*reknek – így nevezték azokat, akik ebben a negyedben laktak – saját iskolájuk volt, és egy olyan legénynek, mint neki, aki a felső városból származott, nem lehettek ott cimborái, barátokról nem is beszélve. Arra azért még emlékezett, miként jut le a Mat-téba. A Münster háta mögött, a gesztenyefák alatt elterülő hatalmas kilátóteraszról le lehetett látni a Matte keskeny házsoraira. Onnan fentről megfigyelhette a folyón lefelé haladó csónakokat és tutajokat, amelyeket majd a Mat-tében rakodnak ki. Egész sok volt belőlük, fentről úgy néztek ki, mint a játék hajók.

A Müntergasse végén Rudolf megtalálta a Mat-téba vezető lépcsősor bejáratát. Hosszú és meredek volt, rengeteg lépcsőfokkal. Menet közben megpróbálta megszámolni, de csak harmincötig jutott el. Muszáj volt vigyázni a kosarára és benne a tucat tojásra. Már egy újabb szakaszon volt túl, amikor a háta mögött sietős lépteket hallott. Rudolf hátrafordult, és két nagyobb legényt pillantott meg – az egyik svájcisapkát, az inge felett nadrágtartót viselt, a másik talán egy kicsit kisebb volt, de még mindig nagyobb nála –, akik a nyomában lefelé igyekeztek a lépcsőn. Rudolf szorosabban markolta a kosarat, és hallotta, amint azok gyorsan közelednek felé. Beszéltek valamit egymás közt, de Rudolf nem értett minden szót. Amikor azok

ketten beérték, Rudolf a falhoz húzódott a kosarával, a nadrágtartós fiú pedig megszólította. Rudolf nem reagált. A szíve túl hevesen kalapált. Még jobban lehúzódott, igyekezett utat engedni nekik, de azoknak eszük ágában sem volt, hogy továbbmenjenek és békén hagyják őt.

– Hova igyekszel? – szólta rá a legény, immár másodjára.

– A Mattéba – felelte Rudolf.

– Úgy, szóval a fiúcska hozzánk készül a Mattéba. És mi keresnivalója van ott a térdnadrágos kis tökmagnak, a tiszta harisnyájával és kifényesített cipőjével? Nézd csak meg jól, Jürg! Ilyen finom úrfival ritkán találkozni a Mattében. Nem így van?

Jürg elvigyorodott.

– Hova sietsz a kosaraddal? Bevásárolni mész?

– Nem, viszek valamit – felelte, és már látta is maga előtt, ahogy a kolbász és a tojások eltűnnek a két fiú zsebében.

Az is lehet, hogy rögtön az egész kosarat elveszik tőle. A szakácsnő biztos kérdőre vonja majd az élelmiszerek miatt, amiket a kamrából lopott. De ha még a kosár is odavész, akkor aztán igazán benne lesz a pácban!

– Nézd csak – mondta a nagyobbik, a vörösesszőke üstökével és az orra körül elszórt szeplőivel, amikor felemelte a kendőt, amivel Rudolf a kincseit letakarta. A körme alatt vastagon ült a kosz. Rudolf még a szagát is érezni vélte. Nem beszélve a savanykás izzadságról, ami hónaljban halvány karikákat hagyott a vörös hajú agyonhordott ingén.

– És hova is egész pontosan?

Rudolf megadóan vállat vont. Sejtette, hogy az egész terve már most, a két fiú miatt dugába dől, és üres kézzel mehet majd haza, ahol a szakácsnő jól lehordja, ami legalább egyhetes szobafogságot von maga után, feltétlenül. Ha egyáltalán épség-

ben visszaér a Marktgasséra. Abból, ahogy a vörös hajú nézett rá, még ebben sem lehetett biztos. Rudolf felszegte a fejét, és minden bátorságát összeszedte.

– Egy lányhoz – válaszolta.

– Hohó!

A vörös hajú félretaszította Jürgöt.

– Nem vagy te ahhoz még túl kicsi? Még ki se nőtt az összes fogad.

Rudolf szipogott. A vörös hajú érzékeny pontján találta el, de ennek már alig volt jelentősége. Ebből a dologból már aligha keveredik ki épségben, és a végén a foghíján túl majd még egyéb fájó pontjai is keletkeznek.

Miután egy darabig még ott álldogáltak és nevettek rajta, a nadrágtartós azt kérdezte:

– És neve is van annak a leányzónak, mi?

Rudolf habozott. Vajon nem okoz-e ezzel bajt a lánynak? Már az is elég, ha ő maga elszenved egy verést. De számára nem maradt más hátra, mint megmondani.

– Biniának hívják – vallotta be végül.

– Binia?

Azok ketten úgy néztek rá, mintha legalábbis azt állította volna, hogy Csipkerózsikához vagy Hamupipőkéhez készül. Mintha át akarta volna rázni őket.

– Binia Haabról beszélsz? – kérdezte a vörös hajú.

Rudolf vállat vont.

– Csak azt tudom, hogy Biniának hívják, és odafent a piacon virágot árul. Hajós az apukája. Ismeritek?

– Biniát? Hát persze! Itt mindenki ismeri őt, nem igaz, Jürg? A társa bólintott. De ez most vajon jó, vagy nem?

– És neki viszed a kosarat? – faggatta a szeplős.

Rudolf bólintott.

– Akkor gyere velünk! Odaviszünk hozzá. Vedd el tőle a kosarat, Jürg, különben még elesik a lépcsőn, és akkor saláta lesz a tojásokból – mondta nevetve. – Engem Ferdinek hívnak, hát téged?

– Rudolfnak. Rudolf Lindt vagyok.

– Az apád egy afféle nagykutya odafent a városban?

– Csak egy patikus.

Rudolf a keze fejével megtörölte az orrát. Még mindig óvatos volt, de már kevésbé izgult. Talán mégiscsak megússza azt a verést.

Binia Haab

Micsoda unalmas délután! A kártyák összevissza keverve hevertek egy málladozó uszadékfán, amit a folyó vetett partra. Binia a betört ablakú, elhagyott raktár közepén a trónusán üldögélt. Egy barna cilinder volt a fején, ami közepén már csaknem végighasadt, és egy sánta fonott szék szolgált trónusául. Még egy negyedik játékos sem sikerült felhajtani a kártyázáshoz. Vajon merre lehetnek a többiek? Csak nem ülnek otthon a feladataik felett? Talán az apjuknak segítenek, vagy a lányok az anyjuknak, otthon a ház körül. Na, majd csak jönnek. A négyes azért végül valahogy mindig összejött. Hónapok óta a Jass volt a kedvenc elfoglaltsága. Ha az ember ügyes, akkor akár néhány rappen nyereségre is szert tehet egy délután alatt. Vagy egyéb tétet is elnyerhet, ha valakinél épp nincs egy fillér se a bugyellárisban. Karl és Hansruedi, akikkel most épp kártyáztak, mindjárt veszekedni kezdenek, mivel semmi okosabb nem jutott az eszükbe.

– Pszt! Maradjatok már csendben, ti ketten! – ripakodott rájuk Binia.

– Miért? Mi van?

Karlnak már majdnem sikerült Hansruedit fojtó fogásba szorítani.

– Mintha jönne valaki – jegyezte meg Binia.

– Valaki közülünk? – kérdezte Hansruedi, és kiszabadította magát Karl szorításából.

– Csend! – mondta Binia, és összeszorította a szemét. Kifelé hallgatózott. Kop, kop-kop, hangzott a kopogtatás az ajtón. Aztán még egyszer kop, kop-kop.

– Ezek a mieink – mondta Binia, mikor valaki már félre is tolt az ajtót.

A rozsdás kerék zörögve csúszott át a vaspánton, amelyen lógott. Az ajtónyíláson át nappali fény áradt be, és elvakította a lányt. Az ellenfényben nagy, nyurga alakot tudott kivenni. Ez csak Ferdi lehet, és akkor a kisebb nem lehet más, mint Jürg, aki árnyékként követte Ferdit mindenhova. De egy harmadik is volt velük, aki csak meresztgette a szemét a sötét csarnokba, anélkül, hogy bátorkodott volna belépni, amíg csak Ferdi vissza nem ment érte, a vállánál fogva meg nem ragadta, és be nem tuszkolta maga előtt.

Amikor Ferdi azt kiáltotta, „nézd csak, kit hoztunk!”, Binia már fel is ismerte a jövevényt. Úgy felpattant, hogy még a trónusa is felborult, a cilinderét a sarokba vágta, és a három fiú előtt az ajtóhoz száguldott.

– Mindjárt jövök! – kiáltott oda.

A hátában érezte a pillantásaikat, ennek ellenére meg sem állt, rá sem nézett egyikükre sem, főként nem a felső városból jött kis legényre, aki csokoládéval ajándékozta meg. Hogy is hívják? Rudolfnak? Igen, ez a neve. Vajon mit akarhat itt?

A lány a mosóház felé vette az irányt, ami alatt egy kis patok folyt keresztül. Ott aztán letérdelt a csobogó víz mellé, és hamar megmosta a kezét és az arcát. Aztán a vizes ujjával megfésülte a haját, és copfba fonta. Úgy nézhet ki, akár egy rabló. A szoknyája poros, az inge több helyen foltozott. Megpróbálta leporolni a szoknyáját. A helyzet nem lett sokkal jobb. A Matében a többi gyerek is hasonlóan nézett ki. Hadd tudja csak meg a fiú, hogy milyen is, amikor nincs olyan szépen felöltözve és kicsinosítva, mint a piacnapokon, amikor virágot árul. Most legalább tiszta az arca. Hátravetette a copfját, és visszafutott a régi raktárépülethez.

Az ajtó résnyire nyitva állt. Milyen óvatlanok! Máskor ezért jól összeszidta volna a pajtasait, de most a vendégükre gondolt, és az ő jelenlétében szeretett volna jól viselkedni.

Először meg kellett barátkozni a sötétséggel, ami biztos megijesztette ezt a Rudolfot. Ott állt a trónusa mellett. Persze hogy nem engedték meg neki, hogy leüljön a székre. Mert a szék az övé, Biniáé. Még soha senki más nem ült rajta, így hát a fiú sem teheti.

– Halló, Rudolf! Mi járatban vagy itt?

– Hozzád készült – mondta Ferdi. – Idehoztuk, a kosarát pedig Jürg cipelte. A Matte-lépcső meredek az olyanok számára, akik még ilyen rövid lábakon járnak. Rudolfnak hívják.

– Azt már tudom, te nagyokos!

Azzal kezét nyújtott Rudolfnak.

– Halló, Binia! – mondta a fiú, és világos, kék szemében félnék mosoly villant. A szája is mosolygott, de az ajka csukva maradt.

– Mi mindent hoztál magaddal? – kérdezte a lány.

– Nézd.

Ferdi elhúzta a kendőt.

– Van itt tojás, néhány alma, ó, két vastag, kövér kolbász, és mi van itt még legalul? Á, kenyér!

– Nekem hoztad? – kérdezte Binia.

Rudolf bólintott.

– Tudod, hogy miért.

– Igen – mondta Binia. – Tudom, hogy miért. Barátaim, a kolbászt és a kenyeret megosztom veletek.

Kivette a kenyeret, és kettétörte. Az egyik darabot az uszadékfára tette, a kártyák mellé. Az egyik kolbászt is odarakta. Mind-egyiküknek odadobott egy almát.

– A tojást elviszem anyámnak – határozott, és felvette a kosarat.

– Gyere! – szólt oda Rudolfnak, aki mindezt figyelemmel kísérte. – Elmegyünk.

A fiúk csalódottan néztek utánuk, ám Ferdi már előhúzta a zsebéből a vadászbicskáját, és elkezdte felszelni a kolbászt, hogy elossa köztük. A legnagyobb darabon egész biztos huzakodnak majd egy kicsit, ami aztán végül mégiscsak Ferdi gyomrában fog kikötni.

Binia behúzta maga mögött az ajtót, és Rudolf-fal együtt kiléptek a napfényre.

– Az édesanyádhoz megyünk? – kérdezte Rudolf.

Binia elé állt, és a szabad kezét csípőre tette.

– Mondd csak, ma nem hoztál nekem csokoládét? – kérdezte.

– Dehogynem – felelte a fiú. – De a saját készletemből. Már nem egy teljes tábla, egy sor hiányzik belőle.

– Mutasd! – parancsolt rá Binia.

Rudolf benyúlt a kabátzsebébe, és előhúzott egy megkezdett tábla csokoládét.

– Egy kissé megpuhult – mondta, és vállat vont.

– Sebj.

Binia a csokoládét is betette a kosárba.

Elhaladtak a mosóház mellett, végig a Gerberngassén egész a Nydeggbrückéig, ahol Binia megmutatta Rudolfnak a kedvenc helyét egy keskeny, folyami kavicsal borított sávon, az első hídív alatt. Mindketten leültek, és Rudolf végignézte, ahogy Binia darabonként a szájába teszi a csokoládét, és élvezettel elszopogatja. Ő maga nem kért belőle. A lány egyetlen sor kivételével az egészet megette, az utolsó darabot eltette ínséges időkre.

Amikor a nap már alacsonyabban állt, és a folyó sötétzöld színben pompázott, Binia felkísérte Rudolfot a Nydegglépcsőn, ami már eléggé homályba borult. Egyszer csak a fiú megbotlott, mire a lány megfogta a kezét, és egész addig el sem engedte, míg a lépcső tetején ki nem léptek az utcára. Még egy jó darabon elkísérte, és csak azután búcsúzott el Rudolftól. A szemébe nézett, majd hirtelen egy csókot nyomott az arcára. Megesküdött volna rá, hogy Rudolf arca lángolt abban a pillanatban, azért fordult olyan gyorsan sarkon és sietett el. Binia ott maradt, és várt, míg Rudolf még egyszer hátrafordult és búcsút intett neki. És egyébként arra is megesküdött volna, hogy a fiú közben mosolygott, de a száját csukva tartotta.

– A kosarad! – kiáltott a lány, és utánaszaladt. A fiúcska visszafordult, és egy darabon a lány elé sietett. Binia felemelte a kötényt, és óvatosan belehelyezte a tojásokat, odatette melléjük a megmaradt szál kolbászt, a fél kenyeret pedig a hóna alá fogta. Rudolf elvette a kosarat, és várt. Binianak már-már úgy tűnt, mintha odanyújtaná a másik orcáját, mintha azt várná, hogy kapjon még egy csókot. Ezt a szívességet azonban nem tette meg neki. Egy csók éppen elég egy fogatlan legénykének. Akármilyen szépen néz is rá.